

HVĚZDA NÁM V AREÁLU SVÍTÍ CELOROČNĚ

Pokud jste naším nájemcem, nemohli jste přehlédnout sochu Hvězdy, která v minulém roce ozdobila travnatou plochu před vjezdem do haly 1. Objevila se také na našem novoročním přání, díky němuž jsme si ji mohli krásně „rozsvítit“. A že to není jen hvězda vánoční se s příchodem jara můžeme přesvědčovat každý slunečný den, kdy se od ní pronikavě odráží první jarní paprsky, které do areálu přináší tolik potřebný optimismus a novou energii.

Za jejím vznikem stojí mladý talentovaný sochař Jan Dostál, rodák z Olomouce, kterému jsme položili několik otázek.

Ve své tvorbě nyní pracujete převážně s ocelí. Proč jste si vybral právě tento materiál? V čem vyniká? Jaké má naopak limity?

Ocel je úžasná. Její kouzlo tkví právě v tom, že žádné limity nemá. Dříve jsem zkoušel různé materiály a vždy jsem docela rychle vyčerpal jejich možnosti. S ocelí pracuji už dvanáct let každý den a zatím jsem asi na 5 % toho, co všechno s ní lze vytvořit. Například se dřevem jsem už u druhé sochy nevěděl, kam to dál posunout. Veškeré konstrukčně náročné věci ve stavebnictví se vyrábí z oceli, i tady беру inspiraci právě díky její nosnosti a stabilitě.

Vaše práce je, zdá se, zatím úzce spjata hlavně s Olomoucí. Kde všude tady mohou lidé zhlédnout vaše sochy a kam jinam se za nimi ještě mohou vydat?

V Olomouci můžete stále ještě narazit na sochu Hada v blízkosti Pavilonu A ve Smetanových sadech, na plastiku Rubikon na střeše stejnojmenné galerie v Dobnerově ulici nebo na Vetřelce v Šemberově ulici. V Česku se s mými sochami potkáte asi na deseti dalších místech, v poslední době se ale snažím spíše expandovat do zahraničí. Od června bude moje práce k vidění na mezinárodní výstavě umění NordArt severně od Hamburku, kam už se přemístila např. Stvůra, která byla od listopadu 2019 k vidění v olomouckých Smetanových sadech. Půl roku jsem vystavoval také na Expu 2020 v Dubaji v prostorách českého pavilonu.

Mají podle vás umělecká díla v ryze průmyslovém, pracovním prostředí své místo? Jakou v něm mohou hrát roli?

Všude ve světě je to úplně normální, u nás zatím spíše rarita. V Česku se s uměním na takových místech setkáme pouze v případech, kdy je důraz kladen i na estetiku prostředí, nikoli pouze na funkci. To se u pár subjektů v Olomouci, včetně LCO, už povedlo a jsem za to rád.

Ze které dosavadní tvůrčí práce máte největší radost? Na kterou jste nejvíce pyšný?

Asi největší radost mám z vystavování na Expu 2020, to byl velký úspěch. Dál už se asi ani moc nedá dostat, když o tom tak přemýšlím, snad jen na Bienále v Itálii. Na Expu jsem velkou náhodou vystavoval jen dva pavilony vedle architektů, které jsem obdivoval odmalička, to mi udělalo velkou radost.

Čím jiným by pravděpodobně byl Jan Dostál, pokud by se nestal sochařem?

Když jsem byl malý, tak jsem pořád prolézal nějaké továrny, proto bych si asi dovedl představit mít nějakou továrnu a něco v ní vyrábět :).

Autor článku: Lucie Hejlová